

Bilag til bet. o. lovf. vedr. afgift af arv og gave.

Svar:

I besvarelsen af udvalgets spørgsmål 5 er det nævnt, at finansministeren ved bekendtgørelse af 6. august 1971 bemyndigede skifteforvaltere, derunder testamentsexekutorer, til at beregne arveafgift med 10 pct., når den erhvervende institution er godkendt efter ligningslovens § 8 A. Bemyndigelsen gælder for arvelodder op til 150.000 kr. Den tidligere tilsvarende bemyndigelse til skifteforvaltere og testamentsexekutorer, der hvilede på bekendtgørelse af 25. april 1949, gjaldt kun for arvelodder på op til 50.000 kr. og omfattede kun 39 institutioner.

Bekendtgørelsen af 6. august 1971 medførte derfor en betydelig udvidelse af kredsen af institutioner og foreninger, og sammenholdt med forøgelsen af arveloddens størrelse til 150.000 kr. medførte bekendtgørelsen, at et stort antal sager, der hidtil havde været til afgørelse i skattedepartementet, nu afgøres af skifteforvalterne eller testamentsexekutorerne.

Såfremt en snævrere kreds af institutioner skulle fritages helt for arveafgift, måtte det forudsætte, at de fritagne institutioner blev afgrænset tilstrækkelig klart. Som nævnt i svaret på spørgsmål 5 kan det ikke anses for praktisk gennemførligt at foretage en sådan afgrænsning efter, om det offentlige udgiftsbehov lettes, fordi institutionen har modtaget en arv. Efter finansministeriets opfattelse ville det medføre lignende praktiske problemer, såfremt afgrænsningen skulle foretages efter, om et offentligt tilskud til institutionen er blevet nedsat på grund af arven. Det ville ofte kunne stille sig uklart, om det er på grund af arven eller af andre grunde, at det offentlige har nedsat sit tilskud. Hertil kommer, at en afgrænsning af denne art kunne virke vilkårligt, hvor f. eks. en institution trods modtagelsen af en arv har bevaret sit hidtidige tilskud fra det offentlige eller måske endog har fået tilskuddet forhøjet. En forhøjelse af tilskuddet kan f. eks. skyldes, at det offentlige lægger særlig stor vægt på institutionens virksomhed, og det kunne antagelig virke mindre rimeligt, hvis institutionen af den grund skulle være afskåret fra at nyde godt af den særlig fordelagtige arveafgiftsregel.

En afgrænsning af en snævrere kreds af institutioner efter et andet kriterium end de foran omtalte måtte forudsætte, at der

blev givet nærmere direktiver for grænse-
dragningen. Efter finansministeriets op-
fattelse er der en nærliggende risiko for, at
en ændret grænsedragning ville gøre det
nødvendigt at inddrage et stort antal
sager til bevillingsmæssig afgørelse i finans-
ministeriet. Det ville være til skade for den
lettelse af centraladministrationen, som efter
ministeriets opfattelse bør søges fortsat,
og som den foran omtalte udlægning af
sager til skifteretter og eksekutorer har
bidraget væsentligt til.

Spørgsmål 14:

Under henvisning til besvarelsen af spørgs-
mål 1 spørges, om der ikke kunne skabes
mulighed for, at finansministerens tillad-
else i henhold til lovens § 11, stk. 3, kunne
indhentes allerede i arveladerens levende
live. Der anmodes om udkast til en herpå
sigtende ændring af loven.

Svar:

Såfremt tilladelsen til afdragsvis betaling
af arveafgiften skulle kunne meddeles allere-
de i arveladerens levende live, ville afgø-
relsen kun kunne træffes ud fra virksom-
hedens og arvingens øjeblikkelige økono-
miske forhold. En eventuel tilladelse måtte
derfor gives under forbehold af, at om-
stændighederne ikke ændres.

Såfremt der ved meddelelsen af tilladelsen
skulle opnås rimelig sikkerhed for, at reg-
lerne om afdragsvis betaling kun kommer til
anvendelse i tilfælde af den art, som reglerne
tager sigte på, må man regne med, at de
nødvendige forbehold ofte måtte gøres
meget omfattende. I et meget stort antal
tilfælde må man derfor forudse, at tillad-
elsen ikke ville give arveladeren og arvin-
gerne væsentligt forbedrede muligheder for
at bedømme den arveafgiftsmæssige stilling,
der vil foreligge, når arveladeren dør om
måske mange år.

Efter finansministeriets opfattelse må
arveladeren og arvingerne derfor normalt
være henvist til den vejledning om anven-
delsen af § 11, stk. 3, der vil fremgå af
ministeriets cirkulærer samt udviklingen i
administrativ praksis.

Spørgsmål 15:

Hvorledes stiller ministeren sig til et
forslag, hvorefter arveafgiften skal kunne